

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 282/05
05.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Nikole Latinovića, predsednika veća, Predraga Gligorijevića, Nikole Mićunovića, Zorana Savića i Miodraga Vićentijevića, članova veća i savetnika Vrhovnog suda, Gordane Maravić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog **AA**, zbog krivičnog dela razbojništva u pokušaju iz člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije u vezi člana 19. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije, rešavajući o žalbi branioca optuženog, advokata AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu, K. 171/03 od 13. decembra 2004. godine, u sednici veća održanoj, dana 05. aprila 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA, pa se **POTVRĐUJE** presuda Okružnog suda u Beogradu K. 171/03 od 13. decembra 2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu, K. 171/03 od 13. decembra 2004. godine, oglašen je krivim AA, zbog krivičnog dela razbojništva u pokušaju iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 19. KZ SRJ i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dve godine i šest meseci. Na osnovu odredbe člana 196. stav 4. ZKP, optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka i sudskog paušala i utvrđeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog, advokat AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, s`predlogom da Vrhovni sud uvažavanjem žalbe preinači pobijanu presudu, tako što će optuženog osloboditi od optužbe ili da istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž. 406/05 od 09. marta 2005. godine, predloženo je da Vrhovni sud odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog i potvrdi prvostepenu presudu.

Vrhovni sud je u sednici veća razmotrio sve spise krivičnog predmeta zajedno sa pobijanom presudom i iznetim predlogom Republičkog javnog tužioca, pa je ocenivši navode izjavljene žalbe, našao:

Žalba nije osnovana.

Bitne povrede odredaba krivičnog postupka, nisu učinjene u presudi ili postupku koji je prethodio njenom donošenju, kao ni povrede krivičnog zakona na štetu optuženog, ocenio je Vrhovni sud, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. Zakonika o krivičnom postupku.

Iako se branilac u žalbi poziva na povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, kao jedan od razloga za pobijanje i ukidanje prvostepene presude, ove povrede nisu učinjene, već je, naprotiv, presuda obrazložena celovitim, jasnim i logičnim razlozima, koji su neprotivrečni – kako sa spisima predmeta, tako i međusobno, te saglasni sa izrekom. Svaki segment izreke presude, bilo da se odnosi na činjenična ili pravna pitanja, potkrepljeni je valjanim razlozima, te presuda sadrži celovitu ocenu izvedenih dokaza, uz otklanjanje svih eventualnih nejasnoća, dajući prihvatljive argumente zašto je pojedini dokaz poslužio, koje odlučne činjenice su iz njega utvrđene, i šta je osnov za takvu ocenu suda. Ovo je delimično odgovor i na žalbene navode koji ukazuju na nedostatke činjeničnih zaključaka u presudi.

Naime, u žalbi se ponavljaju primedbe branilaca na validnost dokaza izvedenih čitanjem zapisnika o kriminalističko-tehničkom izveštaju sa lica mesta, jer nema tragova koji ukazuju na optuženog AA kao izvršioca krivičnog dela. Takođe, zapisnik o prepoznavanju, odnosno prepoznavanje optuženog nije valjan dokaz, jer je oštećenoj pokazana fotografija optuženog pre prepoznavanja.

Ovo je ponavljanje prigovora i primedaba branioca na izvedene dokaze, koji su već valjano ocenjeni u prvostepenoj presudi. Vrhovni sud prihvata u potpunosti ove razloge iz pobijane presude, gde sud daje pravilne argumente kojima se deplasiraju prigovori branioca, a verodostojnost izvedenih dokaza ne dovodi u pitanje.

U žalbi nema novih činjeničnih momenata ili dokaznih predloga uz pomoć kojih bi se ove činjenice proverile, a odbrana optuženog ocenila u drugom svetlu.

Svedok oštećena BB detaljno je i dosledno opisala tok kritičnog događaja (što sud interpretira na strani 3-oj i 4-oj presude), te postupanje optuženog AA. Oštećena iskazuje da je prilikom prijavljivanja događaja organima unutrašnjih poslova, dala opis čoveka koji je napao, da je dobro videla lice, pa kada je fotografija optuženog objavljena u novinama, prepoznala ga je i otišla ponovo u stanicu policije, gde je obavljeno prepoznavanje. Pri tome oštećena je opisivala sa sigurnošću optuženog kao izvršioca krivičnog dela, ukazala na njega među licima prisutnim na prepoznavanju, a to je ponovila i na glavnom pretresu.

Budući da je branilac, prema stanju u spisima predmeta, prisustvovao prepoznavanju optuženog, te da je ista radnja obavljena u svemu saglasno odgovarajućim krivično-procesnim odredbama, ovoj radnji prikupljanja dokaza ne može se prigovoriti ni sa stanovišta zakonitosti i pravilnosti njenog sprovođenja.

Takođe, nema sumnje ni dileme o tome da je oštećena govorila istinu i da je sa izvesnošću prepoznala optuženog AA kao napadača. Kod suočenja na glavnom pretresu oštećena je i dalje bila kategorična, čak je ukazala sudu na karakteristike u izgledu optuženog – "slabe zube", u šta se sud uverio i konstatovao na zapisnik.

Svedok VV, istražni sudija, sačinila je zapisnik o prepoznavanju, pa je opisala proceduru i organizaciju nadležnih organa i ovlašćenih lica kod prepoznavanja, a pri tome isključila kategorično svaku mogućnost da je optuženi mogao videti oštećenu, druga lica – službena i druga lica ili čuti njihov međusobni razgovor.

Svi ostali izvedeni i prikupljeni dokazi saglasni su sa ovim dokazima, te iz njih proizilazi činjenično stanje kao u izreci, a suprotna odbrana optuženog, neosnovano se ponavlja u žalbi branioca.

Sud je na odgovarajući način proverio i alibi optuženog i utvrdio da je isti neprihvatljiv, pa prema tome nema uticaja žalbeni navod branioca vezan za činjenično utvrđenje identiteta optuženog, kao izvršioca krivičnog dela.

U objektivnom smislu radnje optuženog AA, utvrđene su potpuno i pravilno, a isto je i sa subjektivnim elementima bića krivičnog dela u pitanju.

Naime, sud je izveo dokaz veštačenjem psihičkog stanja i zdravlja optuženog i zrelosti ličnosti putem veštaka sudsko-psihijatrijske struke, pa je utvrdio da se radi o emotivno nezreloj, psihopatski strukturisanoj ličnosti. U

vreme izvršenja krivičnog dela optuženi je bio sposoban da shvati svoje postupke i da upravlja njima, pa je i krivično odgovoran. Optuženi AA postupao je sa direktnim umišljajem, svestan dela i upravo je hteo nastupanje štetnih posledica, a nije bilo okolnosti koje bi isključile njegovu krivičnu odgovornost.

Na opisani način ostvareni su svi zakonski elementi bića krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS koje je ostalo u pokušaju (u vezi člana 19. KZ SRJ), jer zbog opisanih objektivnih okolnosti, kao i reagovanja trećih lica koja su se zatekla na licu mesta, nakon zapomaganja oštećene, nije uspeo od nje da oduzme tašnu, pa je pobegao sa lica mesta.

Naime, oštećena BB dozivala je u pomoć, pa su stanari iz obližnjih zgrada izašli na prozore i intervenisali verbalno radi prekida napada optuženog, što je dovelo do toga da isti napusti lice mesta. Od nužnih elemenata složene radnje krivičnog dela razbojništva, optuženi je uspeo da ostvari samo prvi, a to je da fizički napadne i upotrebom sile (oštećenu je oborio na tlo, udarao nogama po glavi i telu, nastojeći da joj oduzme žensku torbu), nastojao da slomi otpor oštećene u nameri da od nje oduzme pokretne stvari i ostvari protivpravnu imovinsku korist, u čemu nije uspeo zbog prethodno navedenih okolnosti.

Odluka o kazni je predmet žalbe branioca, takođe, ali je Vrhovni sud ocenio kao neosnovanu i sa tog stanovišta. Odluka o kazni iz pobijane presude pravilna je i valjano obrazložena. Naime, prvostepeni sud utvrdio je okolnosti u smislu odredbe člana 41. KZ SRJ (sada OKZ), pa je od olakšavajućih okolnosti ocenio da je optuženi oženjen, otac četvoro dece, da živi u teškim imovinskim prilikama, kao i da je delo ostalo u pokušaju (član 19. stav 2. KZ SRJ).

Od otežavajućih okolnosti pravilno je cenjena ranija osuđivanost optuženog AA za istovrsna krivična dela, pa je optuženi i dalje nastavio sa vršenjem istih krivičnih dela, dok je u konkretnom slučaju valjalo ceniti i prekomernu fizičku silu, koja je u datoj situaciji prema oštećenoj BB bila i nepotrebna, radi savladavanja njenog otpora.

S` toga je Vrhovni sud ocenio da je kazna zatvora u trajanju od dve godine i šest meseci srazmerna težini i stepenu društvene opasnosti učinjenog krivičnog dela i posebno oceni stepena društvene opasnosti i krivične odgovornosti optuženog kao izvršioca, imajući u vidu sve navedene relevantne okolnosti, te da je kao takva podobna da ispuni zahteve generalne prevencije, odnosno ostvari svrhu kažnjavanja propisanu zakonom u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija (član 5. stav 2. i član 33. KZ SRJ – sada OKZ).

Zbog navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude, u smislu odredbe člana 388. Zakonika o krivičnom postupku.

Predsednik veća-sudija,

Nikola Latinović, s.r.

Zapisničar,

Gordana Maravić, s.r.

Za tačnost otpavka

JČ